

FINÁLE BESTSELLEROVÉ SÉRIE

YOUNG ADULT

HOLLY JACKSONOVÁ

Mrtvá
holka,
dobrá
holka

THRILLER

ČÁST DRUHÁ

COSMOPOLIS

HOLLY JACKSONOVÁ

Mrtvá
holka,
dobrá
holka

ČÁST DRUHÁ

Tahle je pro vás všechny.
Díky, že jste se mnou zůstali
až do konce.

ČÁST DRUHÁ

kapitola 30

Byl mrtvý.

Jason Bell, vrah LP: jeden a ten samý a byl mrtvý.

Pipa nemusela kontrolovat, jestli se mu nezvedá hrud', ani hledat tep, aby se ujistila. Bylo to zjevné už z pohledu na jeho tělo, na to, co zbylo z jeho hlavy.

Zabila ho. Přetala kruh. Už jí nikdy neublíží a už nikdy neublíží ani nikomu jinému.

Nebylo to skutečné a ona nebyla skutečná, když se tu choulila u zdi u svých převržených polic a tiskla si nohy k hrudníku. A jak se kývala dopředu a dozadu, její pokroucený obraz se odrážel v odhozeném kladivu. Bylo to skutečné, on ležel přímo před ní a ona byla tady. On byl mrtvý a ona ho zabila.

Jak dlouho tady už sedí a přehrává si to stále znovu popředu i pozpátku? Co to dělá? Čeká snad, jestli se LP opět nenadechne a nevstane? Nechtěla to. Ale bylo to buď on, nebo ona. Žádná sebeobrana, ale volba, volba, kterou učinila. Byl mrtvý a to bylo dobře. Správně. Mělo se to stát.

Takže co bude teď?

Na to žádný plán neměla. Nic jiného kromě přerušení kruhu, kromě přežití a zabití. Takhle přežila. A když to teď dokončila, jak má v žití pokračovat dál? Opakovala si tu otázku a položila ji i Ravimu ve své hlavě. Žádala ho o pomoc, protože on byl jediný člověk, u něhož věděla, jak to udělat. Ale Ravi ztichl. Nikdo uvnitř nebyl, jen zvonění v uších. Proč ji opustil? Pořád ho potřebovala.

Ale to přece nebyl skutečný Ravi, jen její myšlenky zabalené do jeho hlasu, její záchranné lano na samém pokraji existence. Ale tam už teď ona nestojí. Žije a zase ho uvidí. A přesně to teď potřebuje. Na ni samotnou toho bylo už moc.

Pipa se posbírala ze země a snažila se nedívat na krví postříkané rukávy. A ruce. Tentokrát byla krev skutečná. Zasloužená. Otřela si ruce do tmavých legín.

Zahlédla ho přes celou místnost, obdélníkový obrys v Jasonově zadní kapse. Jeho iPhone napínající látku. Pipa se přiblížila a obezřetně se vyhnula rudé řece s odrazem stropních světel. Nechtěla se dostat do jeho blízkosti, v hrůze, že by ho snad její přítomnost nějak mohla vrátit mezi živé. Ale musela. Jeho telefon potřebovala, aby zavolala Ravimu, a on tak za ní mohl přijet a říct jí, že bude všechno v pořádku. Že bude všechno zase normální, protože jsou tým.

Natáhla ruku po telefonu. *Počkej, Pipa, okamžik. Zamysli se chvíli.* Zarazila se. Když použije Jasonův mobil a zavolá z něj Ravimu, tak to zanechá stopu a Raviho to neodvolatelně spojí s místem činu. LP byl vrah, ale zároveň to byl zavražděný, a nezáleželo na tom, že si to zasloužil, zákon nic takového nezajímá. Za jeho rozbitou lebku bude muset někdo zaplatit. Ne. Pipa nemohla Raviho takhle spojit s místem činu, s Jasonem, v žádném případě. To bylo nemyslitelné.

Jenže sama to nezvládne, bez něj to nedokáže. To bylo nemyslitelné úplně stejně. Samota hrozila příliš velkou temnotou a hloubkou.

Když překročila Jasonovo tělo a vyšla ven na šterk, nohy se jí třásly. Čerstvý vzduch. Vdechla ten čerstvý podvečerní vzduch, ale něco ho kazilo, kovový pach krve.

Udělal šest sedm kroků směrem k jeho autu, ale pach ji pronásledoval, držel se jí. Pipa se otočila, aby se zadívala na svůj temný odraz v okénku auta. Vlasy měla zacuchané a vytrhané. Obličej sedřený a zarudlý od

lepící pásky. Pohled upřený do dálky, ale přesto přítomný. A ty pihy, ty byly nové. Byla to Jasonova vystříknutá krev.

Pipa cítila, jak se jí zatmívá před očima a kolena se jí podlamují. Svými temnými očima se zahleděla na sebe a pak do sebe. A pak mimo sebe. Její pohled přitáhlo něco za okénkem, záblesk měsíce na jakémsi povrchu jí znovu ukázal cestu. Byl to její batoh. Její bronzový batoh odložený na zadní sedadlo Jasonova auta.

Vzal si ho, když si vzal ji.

Neznamenalo to moc, ale bylo to její a jí ten batoh teď připadal jako starý přítel.

Našmátrala kliku a zatáhla. Dveře se otevřely. Jason zjevně nechal auto odemčené a klíčky čekaly v zapalování. Měl v úmyslu to rychle skončit, jenže Pipa to ukončila jako první.

Natáhla se dovnitř a batoh si přitáhla k sobě. Chtěla si ho přitisknout na hrud', tuhle část svého starého já, než téměř zemřela. Vypůjčit si něco z jeho života. Ale nemohla to udělat, dostala by se na něj krev. Položila batoh na zem a rozevřela zip. Všechno tam stále bylo. Všechno, co si zabalila, když to odpoledne odešla z domova: oblečení k Ravimu, kartáček na zuby, láhev s vodou, peněženka. Natáhla ruku a dlouze se napila vody z láhve. Ústa měla z těch výkřiků pod lepící páskou celá vyschlá. Kdyby ale vypila víc, pozvracela by se. Vrátila láhev a zadívala se na obsah batohu.

Telefon tam nebyl. To sice už věděla, ale paměť jako by se to před ní snažila skrýt a dát jí naději. Její mobil se rozbil, upadl jí a zůstal ležet opuštěný na cestě za Cross Lane. Jason ho v žádném případě nevezl s sebou z naprosto stejného důvodu – kvůli nevyvratitelnému spojení s obětí. To, co dělal, mu procházelo dlouho, takže takové věci znal, stejně jako je znala ona.

Pipa se málem svezla na kolena, ale nový nápad ji včas zadržel. A spolu s ním znovu měsíc – ten se zaleskl na čemsi, co leželo na předním sedadle

vedle řidiče. Ano, vrah LP znal tyto věci dobře, proto ho nikdy nechytí. Když svým obětem volal, musel používat tajný telefon na kredit, jinak by jeho spojení s případem odhalili hned po první vraždě. Pipa už to teď věděla taky, protože ho viděla, přímo před sebou. Odložený na předním sedadle spolujezdce. Malou hranatou Nokii, stejnou jako ty její. V jejím displeji se odráželo měsíční světlo, aby ji Pipa zahlédla a věděla, jak dál. Otevřela dveře auta a zírala na mobil. Jason Bell měl tajný telefon. Zaplacený hotově, nevystopovatelný k ní ani k Ravimu, pokud by ho tedy někdo nenašel. On ho ale nikdo nenajde, Pipa ho zničí.

Natáhla ruku a prsty sevřela chladný plastový okraj. Zmáčkla prostřední tlačítko a do očí jí zazářil zelený displej. Ještě byl nabitý. Pipa vzhlédla a poděkovala měsíci. Úlevou se málem rozplakala.

Číslo na displeji jí oznámila, že je 18:47. A to bylo všechno, úplně všechno. V tom kufru auta strávila dny, v tom skladu měsíce, uvězněná pod lepicí páskou celé roky, a přesto se to vše odehrálo za méně než tři hodiny. Čas 18:47 – normální zářijový podvečer s narůžovělým soumrakem, chladným vánkem a mrtvolou za jejími zády.

Pipa se podívala do menu na seznam nedávných hovorů: v 15:51 přijal tento telefon hovor ze zablokovaného čísla, od ní. A těsně předtím se z něj na její číslo volalo. Mobil bude muset zničit tak jako tak, protože dokazuje spojení mezi ní a tím mrtvým mužem na podlaze. Ale díky tomu to získala – cestu k Ravimu, k pomoci.

Vyťukala na klávesnici Raviho číslo, ale s palcem nad tlačítkem volání zaváhala. Pak číslo vymazala a nahradila ho číslem pevné linky k němu domů. To bylo lepší, méně přímé spojení, kdyby někdo mobil přece jen někdy našel. Ne. Nenajdou ho.

Pipa zmáčkla zelené tlačítko a přidržela telefon u ucha.

Zvonilo to. Tentokrát pouze v telefonu. Tři zazvonění a pak cvaknutí. Šustění.

„Prosím, dům Singhových,“ ozval se jasný vysoký hlas. Raviho máma.

„Ahoj, Nisho, tady Pipa,“ promluvila a hlas jí zněl ochraptěle.

„Ach, tak tady tě máme, Pipo. Ravi tě hledal. Jako obvykle si dělá zbytečné starosti, můj maličký citlivka,“ zasmála se. „A prý přijdeš dneska na večeři? Mohan trvá na tom, že si zahrajeme *Artikulovat!*. A samozřejmě si už zajistil, abys byla v jeho týmu.“

„Ehm,“ odkašlala si Pipa. „Nejsem si úplně jistá, jestli to dneska k vám zvládnu. Něco mi do toho přišlo. Je mi to moc líto.“

„Ach, to je ale škoda. Jsi v pořádku, Pipo? Zníš trochu divně.“

„Eh, jo... ne, jsem v pohodě. Jen jsem asi trochu nastydlá, to je všechno.“ Popotáhla. „A... ehm, je tam Ravi?“

„Ano ano, je tady. Dvě vteřinky.“

Pipa zaslechla, jak na něj volá.

A někde vzadu postřehla vzdálenou ozvěnu jeho hlasu. Klesla na štěrk a oči se jí zalily slzami. Nebylo to tak dlouho, co si myslela, že už jeho hlas nikdy neuslyší.

„To je Pipa!“ zaslechla křičet Nishu a Raviho hlas se přiblížil a zněl skoro zoufale.

Šustění při předávání telefonu.

„Pipo?“ promluvil s tázací intonací, jako by tomu nevěřil. A Pipa na okamžik zaváhala a nechala se naplnit jeho hlasem, aby ho mohla znovu přivítat. Už nikdy ho nebude brát jako samozřejmost, už nikdy. „Pipo?“ ozval se do telefonu hlasitěji.

„A-ano, jsem tady.“ Slova se prodírala ven ztěžka, bránil jim obří knedlík v krku.

„Panebože,“ vydechl Ravi a Pipa zaslechla, jak dusá po schodech nahoru. „Kde jsi sakra byla? Snažím se ti dovolat už celé hodiny. Pořád mi to padá rovnou do schránky. Měla ses přece pravidelně hlásit.“ Znělo to našťavaně. „Volal jsem Nat, ale ta mi řekla, že ses u ní vůbec neobjevila.“

Zrovna jsem se vrátil od vás, byl jsem se podívat, jestli nejsi doma, a tvoje auto tam je, ale tys nebyla, takže vaši se teď o tebe asi dost bojí, protože si mysleli, že jsi se mnou. Za pár minut bych už volal na policii, Pipo. Kdes sakra byla?“

Zlobil se, ale Pipa se zkrátka nedokázala neusmívat. Tiskla si telefon k uchu stále silněji, aby u něj byla blíž. Zmizela a on... on ji hledal.

„Pipo?!“

Uměla si představit výraz v jeho tváři: vážný pohled a zdvižená obočí, jak čeká, až mu to vysvětlí.

„Já... miluju tě,“ vydechla, protože mu to neříkala dost a bylo to důležité. Nevěděla, kdy mu to řekla naposledy, a když to zopakuje, tak ani to nebude naposledy. „Miluju tě. Omlouvám se, promiň.“

Ravi zaváhal a jeho dech se proměnil. „Pipo,“ promluvil a tvrdý osten se mu z hlasu vytratil. „Jsi v pořádku? Co se děje? Něco se stalo, poznám to. Co se stalo?“

„Jen jsem nevěděla, kdy jsem ti to řekla naposledy.“ Otrřela si oči. „A je to důležité.“

„Pipo,“ řekl a jako by ji tím probral a ukotvil. „Kde jsi? Řekni mi okamžitě, kde jsi.“

„Můžeš za mnou přijet?“ zeptala se. „Potřebuju tě. Potřebuju pomoc.“

„Ano,“ odpověděl odhodlaně. „Hned za tebou přijedu. Jen mi řekni, kde jsi. Co se stalo? Má to něco společného s LP? Víš, kdo to je?“

Pipa pohlédla na Jasonovy nohy trčící ze dveří. Popotáhla a otočila se zpátky. Musí se soustředit.

„Je to... jsem v Zelené zahradě. Ve firmě Jasona Bella v Knotty Green. Víš, kde to je?“

„Proč jsi tam?“ zvedl zmateně hlas.

„No – Ravi, nevím, jak dlouho mi na tom telefonu vydrží baterka. Víš, kde to je?“

„Co to máš za telefon?“

„Ravi!“

„Jo, jo,“ odpověděl a teď už křičel taky, ačkoliv netušil proč. „Vím, kde to je, můžu si to najít.“

„Ne ne ne,“ vyhrkla Pipa. Potřebovala, aby to pochopil, aniž to ona vysloví. Ne po telefonu. „Ne, Ravi, nemůžeš použít svůj mobil, aby ses sem dostal. Musíš ho nechat doma, ano? Neber ho s sebou.“

„Pipo, co –“

„Musíš nechat mobil doma. Najdi si cestu na Google mapách, ale za žádnou cenu do vyhledávače nezadávej Zelenou zahradu. Jen se podívej do mapy.“

„Pipo, co se děje –“

Přerušila ho, protože jí došlo ještě něco dalšího. „Ne, počkej. Ravi, nesmíš jet po velkých silnicích. Žádné hlavní silnice. Ani jediná. Musíš to vzít po zadních cestách, použij jen malé silničky. Velké silnice mají dopravní kamery. Na kamerách se nesmíš ukázat. Jen vedlejší silničky. Ravi, rozumíš tomu?“ Pipin hlas zněl teď naléhavě, šok polevil a zůstal v místnosti s mrtvým tělem.

Zaslechla v pozadí, jak klikl myši.

„Jo,“ promluvil, „už se na to dívám. Jo jo, tahle cesta. Po Watchet Lane do Hazlemere,“ mumlal si pro sebe. „Po těch silnicích mezi obytnými čtvrtěmi a pak doprava na vedlejší silnici. Jo,“ prohlásil pak zase k ní, „jo, to najdu. Napíšu si to na papír. Jen malé silničky a nechat mobil doma. Rozumím.“

„Dobře,“ vydechla a už jen to úsilí ji znovu oslabilo, a tak klesla ještě hloub do štěrkové drti.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a znovu se chopil velení, protože tak to přece v týmu chodí. „Hrozí ti nebezpečí?“

„Ne,“ odpověděla tiše. „Už ne. Ani ne.“

Věděl to? Slyšel to v jejím hlase, syrovém a chraptivém, navždy poznamenaném uplynulými třemi hodinami?

„Dobře, vydrž. Jedu za tebou, Pipo. Budu tam za dvacet minut.“

„Ne, počkej, nesmíš překračovat rychlost, nesmíš dostat po...“

Ale už zavěsil, do ucha jí třikrát zapípalo ukončení hovoru. Byl pryč, ale na cestě k ní.

„Miluju tě,“ hlesla do prázdného telefonu, protože už nikdy nechtěla, aby to zase bylo naposledy.

Další křupání štěrku. Krok za krokem. Krok za krokem. Přecházet sem a tam, počítat kroky, aby odpočítávala vteřiny a z nich minuty. A ačkoliv si to zakázala, pohledem se stále vracela k mrtvole a namlouvala si, že se pohnula. Nepohnula se, Jason byl mrtvý.

Při tom přecházení sem a tam odezněl šok a Pipě se začaly v hlavě objevovat zárodky plánu. Jenže něco jí chybělo. Chyběl jí Ravi. To jeho potřebovala, jejich tým, jejich dohadování, které jí vždycky ukázalo tu správnou cestu, zlatou střední cestu mezi ní a jím.

Potemnělé nebe prořízlo světlo reflektorů, jak na příjezdovou cestu vjelo auto. Když už bylo v těsné blízkosti doširoka rozvěvené brány Zelelé zahrady, zvedla Pipa ruku, aby si zaclonila oči před září světlometů, a pak mávla na Raviho, aby zastavil. Auto zůstalo stát před bránou a světla zhasla.

Dveře se otevřely a ven se vynořila Raviho silueta. Ani se nezastavil, aby za sebou dveře zavřel, a rozběhl se k ní, až od něj štěrk odletoval do stran.

Pipa stála a pozorovala ho, jako by to bylo znovu poprvé. Něco jí sevřelo žaludek, něco se jí naopak uvolnilo v hrudi, prasklo a osvobodilo ji. Slíbil, že ho zase spatří, slíbil jí to a teď byl tady, blíž a blíž k ní.

Znovu zvedla ruku, aby se už dál nepřibližoval. „Nechal jsi mobil doma?“ zeptala se roztřeseným hlasem.

„Ano,“ odpověděl Ravi s očima rozšířenýma strachem. A jak se na ni pozorně díval, rozšiřovaly se mu ještě víc. „Jsi zraněná,“ vyhrkl a vykročil k ní. „Co se stalo?“

Pipa od něj ustoupila. „Nedotýkej se mě,“ řekla. „To je... Jsem v pořádku. Není to moje krev. Většina tedy ne. Je...“ Zapomněla, co chtěla říct.

Ravi se zatvářil vyrovnaněji a zvedl ruce, aby utišil také ji. „Pipo, podívej se na mě,“ promluvil klidně, ačkoliv jí bylo jasné, že ke klidu má hodně daleko. „Řekni mi, co se stalo. Co tady děláš?“

Pipa se ohlédla na Jasonovy nohy trčící ze dveří.

Ravi zřejmě její pohled následoval.

„Sakra, kdo... Je v pořádku?“

„Je mrtvý,“ odpověděla Pipa a obrátila se zpátky. „Je to Jason Bell. Byl to Jason Bell, to on byl vrah LP.“

Ravi chvíli jen mrkal, jako by se probíral těmi slovy a snažil se jim přiřadit smysl.

„On je... cože? Jak se...?“ Ravi zavrtěl hlavou. „Jak to víš?“

Pipa netušila, kterou odpověď by potřeboval slyšet jako první. „Jak vím, že to byl vrah LP? Protože mě unesl. Sebral mě na Cross Lane, svázal mě a hodil do kufru svého auta. Odvezl mě sem. Obalil mi obličej lepicí páskou a přivázal mě k regálu. Přesně tak, jako to udělal i ostatními. Umřely tady. A chtěl mě zabít.“ Když to teď vyslovila nahlas, znělo to neskutečně. Jako by se to stalo jiné osobě, někomu, kdo s ní nemá nic společného. „Chystal se mě zabít, Ravi.“ Hlas se jí zadrhl ve vyprahlém hrdle. „Myslela jsem, že umřu a... a netušila jsem, jestli tě ještě někdy uvidím, nebo někoho jiného. A pak jsem myslela na to, jak zjistíš, že jsem mrtvá a –“

„Hej hej hej,“ vyhrkl spěšně Ravi a opatrně se k ní o krok přiblížil. „Jsi v pořádku, Pipo. Jsem tady, ano? Už jsem tady.“ Ohlédl se na Jasonovo

tělo a očima na něm spočinul až příliš dlouho. „Do hajzlu,“ vydechl, „do hajzlu, do hajzlu. Nemůžu tomu uvěřit. Nemělas být venku sama. Neměl jsem tě nechat samotnou. Do hajzlu,“ opakoval znovu a dlaní se udeřil do čela. „Do hajzlu. Jsi v pořádku? Ublížil ti?“

„Ne, já... jsem v pořádku,“ odpověděla také tím podivným prázdným slovem, které skrývalo tolik různých temných věcí. „Jen mě poranila ta páska. Jsem v pořádku.“

„Tak jak...?“ začal Ravi a oči mu z ní sklouzly zase zpátky k mrtvole ležící necelé čtyři metry za ní.

„Svázal mě a nechal mě tu,“ popotáhla Pipa. „Nevím, kam jel, ani na jak dlouho. Ale podařilo se mi převrhnout ty police, osvobodit se a sundat si tu páska. Je tam okno, rozbila jsem ho a –“

„Ok, ok,“ přerušil ji. „Ok, je to ok, Pipo. Všechno bude v pořádku. Do hajzlu,“ řekl znovu spíš k sobě než k ní. „Ať už jsi udělala cokoli, bylo to v sebeobraně, jo? V sebeobraně. Chystal se tě zabít, a tak jsi ho musela zabít ty. Přesně tak. Sebeobrana, a to je v pohodě, Pipo. Jen musíme zavolat policii, ano? Řekneme jim, co se stalo, co ti udělal a že to byla sebeobrana.“

Pipa zavrtěla hlavou.

„Ne?“ Ravi stáhl obočí. „Co tím myslíš, Pipo? *Musíme* zavolat policii. Táhle leží na zemi mrtvej chlap.“

„Nebyla to sebeobrana,“ hlesla tiše. „Utekla jsem. Byla jsem volná. Mohla jsem odejít. Ale viděla jsem, jak přijel zpátky, a tak jsem se vrátila. Zabila jsem ho, Ravi. Připlížila jsem se za něj a zavraždila ho kladivem. Zvolila jsem si to. Nebyla to sebeobrana. Měla jsem na výběr.“

Teď zase vrtěl hlavou Ravi. Pořád to nechápal, neviděl to z odstupu. „Ne ne, to ne. Chystal se tě zabít, proto jsi ho zabila. To je sebeobrana, Pipo. V pohodě.“

„Zabila jsem ho.“

„Protože on chtěl zabít tebe,“ opáčil Ravi zvýšeným hlasem.

„A jak to víš?“ hlesla Pipa. Potřebovala, aby to pochopil, aby pochopil, že *sebeobrana* pro ni není možnost, tak jako si to už uvědomila ona sama, když tu přecházela sem a tam.

„Jak to vím?“ zeptal se nevěřičně Ravi. „Protože tě unesl. Protože to je vrah LP.“

„Vrah LP už víc jak šest let sedí ve vězení,“ opáčila Pipa cizím hlasem. „Přiznal se. A od té doby už žádné další vraždy nebyly.“

„Cože? A-ale –“

„Přiznal vinu. Existují důkazy. Forenzní i nepřímé. Vrah LP sedí ve vězení. Tak proč jsem teda toho muže zabila?“

Ravi zmateně přimhouřil oči. „Protože to byl skutečný vrah LP!“

„Vrah LP sedí ve vězení,“ zopakovala Pipa a sledovala Raviho oči s očekáváním, kdy to pochopí. „Jason Bell byl vážený muž, ředitel středně velké firmy a nikdo by o něm neřekl křivého slova. Znal se, a dokonce se i přátelil s inspektorem Hawkinsem. Jason už si svou tragédii prožil. Tragédii, kterou jsem – jak bys jistě mohl dodat – navíc ještě významně zhoršila. Takže pročpak jsem se tak zaměřila na Jasona Bella? Proč jsem se v sobotu večer ocitla na jeho soukromém pozemku? Proč jsem se k němu připlížila zezadu a udeřila ho kladivem? A ne jen jednou. Ani nevím, kolikrát to bylo. Běž se na něj podívat, Ravi. Jen běž. Já jsem ho nejen zabila. Já ho brutálně umlátila k smrti, tak se to říká, ne? A to se s tou tvou sebeobranou neslučuje. Takže proč jsem teda zabila toho milého, váženého muže?“

„Protože to byl vrah LP?“ odpověděl Ravi, teď už s menší jistotou.

„Vrah LP přece sedí ve vězení. Přiznal se,“ řekla a pak zahlédla v Raviho očích změnu, jak začal rozumět tomu, co se mu ona snaží sdělit.

„Tohle si myslíš, že řekne policie.“

„Nezáleží na tom, jaká je pravda,“ vykládala dál Pipa. „Záleží na tom, co budou považovat za přijatelné vysvětlení. Uvěřitelné. A mému

vysvětlení věřit nebudou. Jaké mám důkazy kromě svých slov? Jasonovi se dařilo unikat jim spoustu let. Možná ani neexistuje žádný důkaz, že byl LP,“ vydechla. „Já jim nevěřím, Ravi. Dřív jsem policii věřila, ale zatím mě pokaždé zradili. Když jim zavoláme, nejpravděpodobnějším výsledkem bude, že půjdu na zbytek života do vězení za vraždu. Hawkins si už teď myslí, že jsem nepřičetná. A možná jsem. Zabila jsem ho, Ravi. Věděla jsem, co dělám. A nejspíš toho ani nelituju.“

„Protože tě chtěl zabít. Protože to je nestvůra,“ řekl Ravi a natáhl se k ní, aby ji vzal za ruku. Pak si ale vzpomněl na všechnu tu krev a paži zase spustil podél těla. „Světů bez něj bude líp. A bude na něm bezpečněji.“

„To ano,“ přisvědčila a ohlédla se, jestli se Jason nepohnul a neposlouchá je. „Ale to nikdo nikdy nepochopí.“

„Tak co budeme sakra dělat?“ zeptal se Ravi a přešlápl z nohy na nohu. Rty se mu chvěly. „Nemůžeš jít sedět za vraždu. To není fér, takhle to přece nebylo. To... nevím, jestli jde říct, že to bylo dobře, ale rozhodně to nebylo špatně. Neudělala jsi mu to, co on provedl těm ženám. Zasloužil si to. A já tě nechci ztratit. Nemůžu tě ztratit. Jde o celý tvůj život, Pipo. Náš celý život.“

„Já vím,“ řekla a v hlavě se jí usídlil nový druh hrůzy. Ale bylo tam i něco jiného, co tu hrůzu drželo na uzdě. Plán. Potřebují jen plán.

„Nemůžeme jít na policii a vysvětlit jim, že...“ Ravi ztichl, kousal se do rtu a znovu pohlédl na ty nohy bez těla. Dlouhou chvíli nic neříkal, očima ale těkal okolo, jak zuřivě přemýšlel. „Na policii jít nemůžeme. Se Salem se sakra spletli, že? A s Jamiem Reynoldsem taky. A svěřím tvůj osud, tvůj celý život porotě dvanácti cizích lidí? Takové porotě, která rozhodla, že je Max Hastings nevinný? Ne, v žádném případě. Tebe ne, jsi příliš důležitá.“

Pipa si přála, aby ho mohla chytit za ruku, cítit jeho teplo na své kůži, až si propletou prsty. Tým Ravi a Pipa. Domov. To chtěla. Dívali

se vzájemně do očí a výměnami těch pohledů si beze slov povídali. Ravi nakonec zamrkal.

„Takže co budeme...? Jak by nám to mohlo projít?“ položil Ravi správnou otázku, a ta vyzněla tak absurdně, až se skoro usmál. Jak může člověku projít vražda? Na to se zeptal. „Jen teoreticky. Tak ho... já nevím, někde pohrbíme, aby ho nikdo nikdy nenašel?“

Pipa zavrtěla hlavou. „Ne. Nakonec se vždycky najdou. Jako Andie.“ Zhluboka se nadechla. „Studovala jsem tolik případů vražd, stejně jako ty, poslouchala jsem stovky podcastů o skutečných zločinech. Existuje jediný způsob, jak se z toho dostat.“

„A to?“

„Nenechat žádné důkazy a nebýt v době smrti tady. Což znamená mít na odhadovanou dobu smrti neprůstřelné alibi, vyskytovat se někde daleko odsud.“

„Ale ty jsi tady *byla*.“ Ravi na ni zíral. „Kdy se to...? Kdys ho...?“

Pipa se podívala na hodiny na Jasonově tajném mobilu. „Myslím, že se to stalo okolo půl sedmé. Takže to teď bude skoro hodina.“

„Čí je to telefon?“ pokývl Ravi na mobil. „Nevolalas mi z *jeho* telefonu, že ne?“

„Ne ne, to je tajný mobil na kredit. Není můj, je Jasonův, ale...“ Hlas se jí vytratil, když v Raviho očích zahlédla novou otázku. A Pipě došlo, že mu to konečně musí povědět. Měli teď mezi sebou mnohem větší tajemství, a tak na tohle už nezbývalo místo. „Mám tajný mobil, o kterém jsem ti nikdy neřekla. Doma.“

Ravimu se pohnuly rty, skoro jako by se chtěly usmát. „Vždycky jsem tvrdil, že jednoho dne budeš mít vlastní tajný mobil,“ řekl. „Pro-proč ho máš?“

„Mám jich vlastně šest,“ vzdychla Pipa a náhle jako by bylo mnohem těžší přiznat tohle než fakt, že zabila člověka. „Já... ehm... moc jsem to